

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

STEPHANIE GARBER

CARAVAN

editura rao

CUPRINS

Capitolul unu	5
Capitolul doi	9
Capitolul trei	23
Capitolul patru	32
Capitolul cinci	37
Capitolul șase	42
Capitolul șapte	57
Capitolul opt	69
Noaptea din ajunul Carnavalului	
Capitolul nouă	81
Capitolul zece	89
Capitolul unsprezece	103
Capitolul doisprezece	113
Prima noapte de Carnaval	
Capitolul treisprezece	123

Capitolul paisprezece	138
Capitolul cincisprezece	151
Capitolul șaisprezece	159
Capitolul șaptesprezece	173
A doua noapte de Carnaval	
Capitolul optsprezece	181
Capitolul nouăsprezece	190
Capitolul douăzeci	213
Capitolul douăzeci și unu	220
A patra zi de Carnaval	
Capitolul douăzeci și doi	225
Capitolul douăzeci și trei	238
Capitolul douăzeci și patru	245
Capitolul douăzeci și cinci	256
Capitolul douăzeci și șase	262
A patra noapte de Carnaval	
Capitolul douăzeci și șapte	266
Capitolul douăzeci și opt	273
Capitolul douăzeci și nouă	282
Capitolul treizeci	294
Capitolul treizeci și unu	300
Capitolul treizeci și doi	305
Capitolul treizeci și trei	312
Capitolul treizeci și patru	323

438 STEPHANIE GARBER

A cincea noapte

Ultima noapte de Carnaval

Capitolul treizeci și cinci 327

Capitolul treizeci și șase 333

Capitolul treizeci și șapte 343

Capitolul treizeci și opt 353

Ziua de după Carnaval

Capitolul treizeci și nouă 364

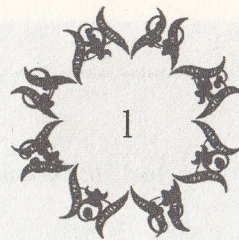
Capitolul patruzeci 367

Capitolul patruzeci și unu 379

Capitolul patruzeci și doi 388

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

A

durat șapte ani ca să scriu scrisoarea cum
trebuie.

Anul 50, Dinastia Elantine

Dragă domnule stăpân al Caravalului,

Numele meu este Scarlett, dar scriu această scrisoare pentru sora mea, Tella. Ziua ei de naștere va fi în curând și i-ar plăcea foarte mult să vă vadă pe dumneavoastră și pe extraordinarii jucători ai Caravalului. Ziua ei de naștere este în a treizeci și șaptea zi a Sezonului de Creștere și, dacă ați putea veni, ar fi cea mai minunată aniversare.

*Cu cele mai mari speranțe,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda*

Anul 51, Dinastia Elantine

Dragă domnule stăpân al Caravalului,

Vă scriu tot eu, Scarlett. Ați primit scrisoarea pe care v-am trimis-o ultima dată? Anul acesta, sora mea spune că e prea mare ca să-și mai sărbătorească ziua de naștere, dar eu cred că e doar supărată pentru că nu ați venit în Trisda. În acest Sezon de Creștere, va împlini zece ani, iar eu, unsprezece. Nu vrea să recunoască, dar încă își dorește foarte mult să vă vadă pe dumneavoastră și pe extraordinarii jucători ai Caravalului.

*Cu cele mai mari speranțe,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda*

Anul 52, Dinastia Elantine

Dragă Legend, stăpâne al Caravalului,

Îmi pare rău că v-am scris greșit numele în celelalte scrisori. Sper că nu din această cauză nu ați venit în Trisda. Ziua de naștere a surorii mele mai mici nu este singurul motiv pentru care mi-am dorit să aduceți aici uimitorii dumneavoastră jucători ai Caravalului; și mie mi-ar plăcea să-i văd.

Îmi pare rău pentru că această scrisoare este scurtă; dacă mă prinde că vă scriu, tatăl meu se va înfuria.

*Cu cele mai mari speranțe,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda*

Anul 52, Dinastia Elantine

Dragă Legend, stăpâne al Caravalului,

Tocmai am auzit vestea și am vrut să vă transmit condoleanțele mele. Chiar dacă încă nu ați venit în Trisda și nu mi-ați răspuns la niciuna dintre scrisori, eu știu că nu sunteți un criminal. Mi-a părut rău să aud că nu veți călători o vreme.

*Din inimă,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda*

Anul 55, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,

Vă mai aduceți aminte de mine, de Scarlett, din Insula Cucerită Trisda? Știu că au trecut câțiva ani de când v-am scris ultima dată. Am auzit că dumneavoastră și jucătorii dumneavoastră ați început să dați spectacole din nou. Sora mea mi-a spus că nu vizitați niciodată același loc de două ori, dar s-au schimbat multe de când ați venit în vizită aici, acum cincizeci de ani, și nu cred că există cineva care își dorește mai mult decât mine să vină la unul dintre spectacolele dumneavoastră.

*Cu cele mai mari speranțe,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda*

Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,

Am auzit că anul trecut ați vizitat capitala Imperiului de Sud și că ați schimbat culoarea cerului. Este adevărat? Eu și sora mea chiar am încercat să venim, dar nu avem voie să plecăm din Trisda. Uneori, cred că nu voi ajunge dincolo de Insulele Cucerite. Presupun că de aceea mi-am dorit atât de mult ca dumneavoastră și jucătorii să veniți aici. Probabil că este inutil să vă rog din nou, dar sper că vă veți gândi să veniți.

*Cu cele mai mari speranțe,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda*

Sentimentele lui Scarlett se aprinseră în culori mai strălucitoare decât de obicei. În roșul vital al cărbunilor aprinși. În verdele dornic al firelor noi de iarbă. În galbenul frenetic al unei păsări care dă din aripi.

În cele din urmă, îi răspunsese.

Citi scrisoarea din nou. Și din nou. Și din nou. Privi fiecare urmă clară lăsată de cerneală, fiecare linie curbă de ceară imprimată a blazonului din argint al stăpânului Caravalului – un soare cu o stea în interior și o lacrimă în interiorul stelei. Același sigiliu era filigranat pe marginile îndoite ale hârtiei.

Nu era o farsă.

– Donatella!

Scarlett se avântă pe scări, în pivniță, în căutarea surorii ei mai mici. Mirosurile cunoscute de melasă și stejar îi pătrunseră în nări, dar ticăloasa ei de soră nu se vedea pe nicăieri.

– Tella – unde ești? Lămpile cu ulei învăluiau sticlele de rom și câteva butoaie din lemn, proaspăt umplute, într-o strălucire de chihlimbar. Când trecu pe lângă acestea, Scarlett auzi un geamăt și o respirație greoaie. După cea mai recentă ceartă avută cu tatăl lor, probabil că Tella băuse prea mult, iar acum picotea pe undeva pe podea. Dona...

Se îneacă rostind ultima silabă a numelui surorii ei.

– Hei, Scar.

Tella îi aruncă un rânjet lui Scarlett, cu dinții albi și buzele umflate. Părul ei blond ca mierea era dezordonat, iar șalul îi căzuse pe podea. Însă ceea ce o făcu pe Scarlett să se bâlbâie fu imaginea tânărului marinăr care o ținea de mijloc pe Tella.

– Am întrerupt ceva?

– Nimic din ce nu poate fi reluat. Marinarul vorbea cu un ușor accent vioi, specific Imperiului de Sud, mult mai melodios decât cel aprig din Imperiul Meridian, care îi era atât de familiar lui Scarlett.

Tella chicoti, dar cel puțin avu eleganța de a roși ușor.

– Scar, îl cunoști pe Julian, nu-i așa?

– Mă bucur să te văd, Scarlett. Julian zâmbi la fel de calm și de seducător ca o porțiune umbrită în Sezonul Fierbinte.

Scarlett știa că ar fi fost politicoasă să-i răspundă „Și eu mă bucur să te văd”. Însă nu se putea gândi decât la mâinile lui, încă înfășurate în jurul fustelor mov ale Tellei, care se jucau cu ciucurii acestora, ca și când ea ar fi fost un pachet pe care el abia aștepta să-l deschidă.

Trecuse aproximativ o lună de când Julian era pe insula Trisda. Când coborâse înfumurat de pe corabia lui, înalt și frumos, cu pielea bronzată, atrăsese privirile aproape tuturor femeilor. Până și Scarlett întorsese capul în treacăt, dar știa că nu trebuia să-l privească insistent.

– Tella, te superi dacă te răpesc o clipă? Scarlett reuși să dea politicos din cap spre Julian, dar, în clipa în care trecură printre suficiente butoaie încât el să nu le mai audă, o întrebă: Ce faci?

– Scar, urmează să te măriți; presupun că știi ce se întâmplă între un bărbat și o femeie. În joacă, Tella îi dădu un ghiont surorii ei, în umăr.

– Nu la asta mă refer. Știi ce se va întâmpla dacă te prinde tata.

– De aceea nu plănuiesc să fiu prinsă.

– Te rog, fii serioasă, spuse Scarlett.

– Sunt serioasă. Dacă ne prinde tata, voi găsi o cale să dau vina pe tine. Tella zâmbi rigid. Dar nu cred că ai venit aici ca să-mi vorbești despre asta. Privi în jos, spre scrisoarea din mâinile lui Scarlett.

Lumina cețoasă a lămpii atingea marginile metalice ale hârtiei, făcându-le să reflecte un auriu strălucitor, culoarea magiei, a dorințelor și a promisiunilor lucrurilor viitoare. Adresa de pe plic strălucea cu aceeași nuanță.

Domnișoarei Scarlett Dragna

În grija confesionalului preoților

Trisda

Insulele Cucerite ale Imperiului Meridian

Când citi înscrisul strălucitor, privirea Tellei se ascuți. Surorii lui Scarlett îi plăcuseră dintotdeauna lucrurile frumoase, precum tânărul care încă o aștepta în spatele butoaielor. De multe ori, când Scarlett își pierdea unul dintre cele mai prețioase obiecte, îl găsea ascuns în camera surorii ei mai mici.

Dar Tella nu se întinse ca să ia scrisoarea. Își ținu mâinile pe lângă corp, ca și când nu ar fi vrut să aibă de-a face cu aceasta.

– Este încă o scrisoare de la conte? Îi rosti titlul ca și când el ar fi fost diavolul.

Scarlett se gândi să-și apere logodnicul, dar sora ei deja își exprimase clar părerea în legătură cu logodna lui Scarlett. Nu conta că mariajele aranjate erau foarte la modă în tot Imperiul Meridian sau că, timp de câteva luni, contele îi trimisese cu fidelitate lui Scarlett cele mai sincere scrisori; Tella refuza să înțeleagă cum putea Scarlett să se mărite cu un bărbat pe care nu îl întâlne personal niciodată. Totuși, gândul de a rămâne în Trisda o înspăimânta pe Scarlett mai mult decât ideea de a se căsători cu un bărbat necunoscut.

– Ei bine, insistă Tella, ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

– Nu este de la conte. Scarlett vorbi încet, nedorind ca prietenul marinar al Tellei să le audă. Este de la stăpânul Caravalului.

– Ți-a răspuns? Tella înșfăcă scrisoarea. Dumnezeuule!

– Șșș! Scarlett își împinse sora înapoi, spre butoaie. S-ar putea să te audă cineva.

– Acum nu am voie să sărbătoresc? Tella scoase cele trei coli de hârtie ascunse în invitație. Lumina lămpii le mângâie filigranul. Pentru o clipă, acestea străluciră auriu, ca marginile scrisorii, înainte de a se transforma într-o nuanță periculoasă de roșu ca sângele.

– Vezi asta? Tella suspină când vârtejurile de litere argintii se materializară pe pagină, transformându-se încet în cuvinte: *Prima Admisă: Donatella Dragna, din Insulele Cucerite.*

Numele lui Scarlett apăru pe cealaltă.

Cea de-a treia hârtie conținea doar cuvintele *Prima Admisă*. Ca și în cazul celorlalte invitații, literele erau imprimate deasupra numelui unei insule de care nu auzise niciodată: *Insula Viselor.*

Scarlett își imaginează că invitația fără nume era menită logodnicului ei și, pentru o clipă, se gândi la cât de romantic ar fi fost să experimenteze Caravatul împreună cu el, de îndată ce se căsătoreau.

– O, uite, mai scrie ceva. Tella țipă în clipa în care noi rânduri scrise apărură pe bilete.

A se folosi doar o singură dată, pentru a intra în Caraval.

Porțile principale se închid la miezul nopții, în a treisprezecea zi a Sezonului de Creștere, în timpul celui de-al 57-lea an al Dinastiei Elantine. Oricine va sosi mai târziu de acea dată nu va putea să participe la joc sau să câștige premiul din acest an: o dorință.

– Peste doar trei zile, spuse Scarlett, culorile strălucitoare pe care le simțise înainte transformându-se în obișnuitele-i nuanțe terne de dezamăgire gri. Nu ar fi trebuit să se

gândească, nici măcar pentru o clipă, că acest lucru ar fi putut fi posibil. Poate dacă acest Caraval ar fi avut loc peste trei luni sau peste chiar trei săptămâni – *cândva*, după nunta ei. Tatăl lui Scarlett fusese secretos în legătură cu data exactă a căsătoriei ei, dar ea știa că nu urma să aibă loc în mai puțin de trei zile. Să plece înainte de termen ar fi fost imposibil – și mult prea periculos.

– Dar fii atentă la premiul de anul acesta, spuse Tella. O dorință.

– Credeam că nu crezi în dorințe.

– Iar eu credeam că asta te-ar bucura mai mult, rosti Tella. Știi că oamenii ar face orice ca să obțină invitațiile?

– Nu ai văzut partea din bilet în care spune că trebuie să părăsim insula? Indiferent de cât de mult tânjea Scarlett să meargă la Caraval, nevoia de a se căsători era mai mare. Ca să ajungem în trei zile, probabil că ar trebui să plecăm mâine.

– De ce crezi că sunt atât de încântată? Strălucirea din ochii Tellei se intensifică; când era bucuroasă, lumea începea să sclipească, făcând-o pe Scarlett să vrea să lucească alături de ea și să fie de acord cu orice și-ar fi dorit sora ei. Dar Scarlett învățase prea bine cât de înșelător era să spera la ceva atât de iluzoriu ca o dorință.

Scarlett își ascuți vocea, urându-se pentru faptul că ea trebuia să fie cea care să-i strivească bucuria surorii sale, dar era mai bine să o facă ea decât cineva care i-ar fi distrus-o și mai mult.